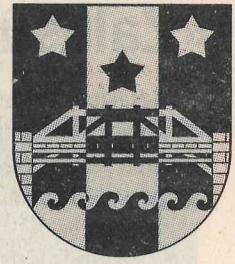

Mazsalacis

«Liesmas» pielikums

2009. gada 13. maijā

Ne tikai reizi gadā

Aizvadītajā svētdienā svinējām Mātes dienu. Patiesībā šie gaišie, ievziediem piebērtie pavasara saules un mīlestības svētki tika svētīti jau visā pagājušajā nedēļā, kad skolas, bērnudārza un svētdienas skolas bērni ikviens savai māmiņai un visai Mazsalacai par godu atrādīja ziemā sastrādāto – dziesmu, deju, dzejoļu un tautasdziesmu kamoliši tīnās laukā no bērnu sirsniņām kā no apālām tāšu tīnītēm – tiesi māmiņas klēpī. Un prieks bija visiem – gan māmiņām, kas paslepus notrausa aizkustinājuma asaru par sava mazā ķipara lielu dūšu (kā nekā dziedāt, dancot vai deklamēt publikas priekšā nav tas pats, kas mājās pie spoguļa!), gan arī pārējiem skatītājiem un klausītājiem.

Tomēr, izbaudot šo tik seno, bet mīlo tradīciju – Mātes dienu, nevarēju nepamanīt kādu smeldīgu tendenci. Uzreiz gan jāsaka, ka vecāka gadagājuma ļaudis noteikti zīnās teikt labāk, vienkārši šogad tas skarbāk iekrita sirdī: daudzu, pat pārāk daudzu bērnu actījas, uzstājoties, raudzījās tā savādi tulši. Vai ne tāpēc, ka viņu mamma starp skatītājiem nebija? Viena lieta ir atrādīt ziemā iemācīto. Bet pavisam cita, ja tev IR kam to visu atrādīt. Bet, ja mamma īrijā, darbos aizņemta vai vēl skarbāk – vienaldzīga? Teikšu atklāti – sajūta noteikti ir diezgan bēdīga. Vilšanās sajūta mijas ar neapmierinātību – nu kā tad tā, es tāču cenšos viņas dēļ...

Arī kāda Mātes dienas koncertā dzirdētā dziesmiņa liek aizdomāties par to, kas svarīgāks – meita vai jauna kleita... Dziesmiņa bija par mazo lāču bērnu pekaināmī i kājināmī, kura mamma un tētis iet medu un ogas vākt – tak jau mazajam i bērniņamī, tomēr pekainītis ir gatavs iztikt bez ogām un pat bez medus – viņam vajadzīga tikai tēta un mamma klātbūtne, mīlestība. Un to nesaku es – to koncertā vēstīja paši bērni. Un kā tad ar sirdi aizkustinošām dziesmām un dzeju par mātes lielo mīlestību, to, kā viņa ik dienas ir klāt – kad sāp, kad ir prieki vai bēdas... Ja nu bērnam – lielam vai mazam — tas ir jādzied, skaidri apzinoties, ka viņa mamma ne tuvu nav klāt ik dienas, kur nu vēl tad, kad viņa ir visvairāk vajadzīga...

Tad nākas aizdomāties – kā bija senāk? Kad īrija un citas tālās Laimes zemes nebija vienīgā iespēja izkulties no tā sauktās dižķibeles un vecāki bija pie mājas? Bet darbs jau vienmēr ir dzinis darbu – vai arī senāk bērni izjuta vecāku trūkumu, tēvam smagi strādājot tūrumā vai mātei apdarot mājas, kūts soli? Vai arī tomēr ikviens ģimenes loceklis, arī bērns, pielika roku, lai darbs ietu no rokas un dienas beigās visi varētu kopīgi vakarēt, kopīgi sarunāties, dziedot dziesmas, stāstot pasakas un svinot kopābūšanu. Katru dienu, ne tikai reizi gadā.

ILZE MITĀNE

NOTIKUMS

17. maijā Mazsalacā, Rūjienas ielā, no plkst. 8 — Pavašara tirgus. Aicināti pirkt un pārdot gribētāji.

Ordeni dotu panēsāt daudziem

Ceturtdien, 7. maijā, svarīga diena bija Mazsalacas ilggadējai sabiedriskās kultūras dzīves vadītājai un LKF Ziemeļvidzemes kopas vadītājai Nellijai Nurmikai. Viņai tika piešķirts augstais Latvijas valsts apbalvojums – V šķiras Atzinības krusts, viņa tika iecelta par Atzinības krusta kavalieri.

Croix de da reconnaissance

Atzinības krusts, kura pirmsākumi meklējami 1710. gadā Liepājā, Latvijas Republikā nodibināts 1938. gadā par piemiņu Kurzemes un Zemgales hercogistes slavas laikiem un atjaunots ar «Valsts apbalvojuma likumu» 2004. gadā.

Atzinības krusta devīze ir «Pour les gens» – «Godaprāta ļaudīm».

Ar Atzinības krustu apbalvo par izcilu Tēvijas mīlestību un par sevišķiem nopelniem valsts, sabiedriskajā, kultūras, zinātnes, sporta un izglītības darbā. Par nopelniem uzskatāma uzticīga un uzticīga kalpošana valsts vai pašvaldības dienestā, priekšīmīga un godīga darba izpilde, ikvienu sabiedrisku kalpošanu, tautas gara, pašdarbības un saimniecisko spēku attīstīšana.

Nellija Nurmika:

— Tas bija brīnišķīgs ceremoniāls Rīgas pils Gerboņu zālē ar prezidenta piedalīšanos. Viss notika joti militāri, bet svinīgu vieglumu pasākumam piedeva Ints Teterovskis ar jauniešu kori «Balsis».

Kā jau teicu svinīgajā ceremonijā – esmu patētīga laikam, kas man ir devis iespēju visa mūža garumā kalpot Latvijas kultūrai. Es gan uzskatu, ka tas ir manu brīnišķīgo kolektīvu vadītāju, pašdarbnieku un pēdējos gados – arī dzimtu nopelns, jo viņu atsaucība un pretīmnākšana ir bijusi joti liela. Neviens tā īsti arī nav atzinies, kurš būtu mani virzījis šī goda saņemšanai, bet man pašai liekas, ka ordeņa piešķiršanas rosinātāji visdrīzāk gribējuši pateikties par brīvprātīgo darbu pie LKF Mazsalacas kopas. Saņemot Atzinības krustu, jutus priečīga, bet arī joti apmulsusi, jo man liekas, ka es to nemaz īsti nebiju pelnījusi.

Grūtības nemazina radošo garu

— Kopā kultūrā Mazsalacā esmu nostrādājusi 55 gadus, algotā darbā sanāk 46. Manā laikā kultūras namam pamatzdevumi bija pavisam citādi nekā tagad: ar ministrijas un Tautas mākslas centra pavēli mēs saucāmies zonas metodiskais centrs, un uzdevumus, protams, neizslēdzot pašdarbību, mums deva «no augšas». Mēs bijām arī mācību prakses bāze, kas nozīmēja, ka ik mēnesi kultūras namā ienāca topoši speciālistu barīš – citi bija puslīdz labi, citi – īsti *hunveibini*, un —oj, tad nu mums gāja visādi! Bet vienmēr jau vajadzēja parūpēties, kur tie bērni paliks, kur dzīvos, gulēs utt. Šiem jauniešiem nereti bija jāizstrādā kursa darbi, pat diplomdarbi! Tā nu tika iestudētas teātra izrādes, notika koncerti u.c. kultūras

Nellija Nurmika kopā ar valsts prezidentu Valdi Zatleru, Atzinības krustu saņemot.

pasākumi. Mums bija spēcīgs drāmas ansamblis, liels pūtēju orķestris. Šos diplomdarbus pieņemt brauca augstas komisijas no Rīgas un rajona. Kāds tas tad bija uztraukums – ne tikai mums, bet arī visai sabiedrībai, deputātiem. Bet līdz ar to nemītīgi gaisā valdīja radošais gars.

Bet arī grūtību pakāpe tai laikā bija milzīga. Protams, tagad dzirdot, ka tiek atbalstīti dažādi projekti – nama remontam un citiem projektiem, manī ir milzīgs prieks, bet es arī atceros, ka man kā kultūras nama vadītāji 24 dienas mēnesī ar rajona pavēli vajadzēja dot telpas kinoteātrim «Salaca». Tad nedēļā nepalika daudz vakaru, kur pašdarbnieki varētu izpausties netraucēti un agrāk par astoņiem, pusdeviņiem vakarā.

Ordenis visiem

— Tā, atskatoties uz nostrādātajiem gadiem, šo saņemto ordeni gribētu dot panēsāt joti daudziem. Piemēram, noteikti ordeni dotu panēsāt diriģentam Jānim Bērziņam, kas tolaik bija tikko

atbraucis no Sibīrijas, Elziņai, kura arī ir izsūtītā, Melitai, kas tagad ir aizsaulē, un daudziem, daudziem citiem, jo viņu pašaizlīdzība nav novērtējama. Viss mans darba mūžs ir caurvīts gan ar daudziem pacilājošiem mirkliem, gan arī ne tik priečīgiem... Bet tas, kas lika saņemties un spārnoja par spīti dažādām laicīgām grūtībām, bija milzīgā cilvēku pašaizlīdzība. Piemēram, pirmais mūzikas pulciņš, aizsākums mūzikas skolai, mums bija mazmazītā garderobē kultūras centra 2. stāvā, kur, kārtējā kinoseansa beigas gaidot, Erna Lāse spēlēja klavieres un pulcēja ap sevi mūzikas mīlotājus. Klavieres tur bija ievietotas tāpēc, ka citur vienkārši nebija vietas!

Tāpat arī visi šie praktikanti... Bija Ints Miltovičs, viņa dēls tagad strādā «Vindā». Tehnikums man par viņu atsūtīja milzīgu rakstu, bet telefoni jau «norakstīja» Intu uz izslēgšanu. Nu es tak' saku – mūžīgi viņi man tos *hunveibinus* sūtīja un gudroja, vai es tikšu ar viņiem galā vai ne... (Nobeigums 3. lpp.)

Muzeju nakts

Mazsalacas novada muzejā un pie muzeja 16. maijā plkst. 21. Muzeju nakts notikumi. Moto: KUR TA' TU NU BIJI...

* Deju uzvedums «Visa dzīve man ...» dažādniekai deju kopa «Spārīte», «Velniņi», vadītāja Ilona Migla

* Fotoizstādes «Otrā krastā» /autori Ilze un Valters Mitāni/ atklāšana muzejā

* Neklātinēs celojums pa Mazsalacas novada skaistākajām vietām pilsētas pūtēju orķestra mūzikas pavadījumā /diriģents Sandris Dubovs/.

* Iespēja fotografiēties ar vēl neatpazītu mūspuses apceļotāju

* Pārsteigums

Celotāj, atceries — tevi gaida Mazsalacas novada muzejs!

«Zalkšu līgavai» – Grand Prize!

Mazsalacas vidusskolas 7. klases skolēni, piedaloties starptautiskajā pasaku festivālā Sanktpēterburgā, mājās atgriezušies ar pašu augstāko novērtējumu.

Jau trešo gadu Mazsalacas vidusskolai turpinās sadarbība ar Sanktpēterburgas 700. skolu ar pādzījinātās svešvalodas apguves novirzienu. Abu skolu skolēni un skolotāji iesaistās jauniešu apmaiņas programmās.

Šogad Sanktpēterburgā notika starptautiskais pasaku festivāls «Fairy Island». Daībnieku atlase festivālam notika 3 posmos: pēc scenārija izveides, lugas afišas noformēšanas, lugas uzņemšanas video ierakstā. No četrdesmit pieteiktais kolektīviem atlases konkursu izturēja divdesmit kolektīvi. 7.-8. klašu grupā piedalījās astoņi kolektīvi.

Vienpadsmiņi mūsu skolas 7. klašu skolēni ieštudēja latviešu tautas pasaku «Zalkša līgava» un konkursā ieguva festivāla augstāko novērtējumu – Grand Prize.

Pasakas tulkojuma un scenārija autore Lilija Gūtmane, režisore Merīka Lūse, grupas vadītāja un sadarbības koordinatore – Valentīna Golovņa. Vissirsnīgākais paldies skolēnu vecākiem par atbalstu un uzticēšanos, skolēniem par izturību, skolotājiem par neatlaicīgu darbu un ticību veiksmei, Gintam Alberingam par video filmēšanu, skanu operatoram Guntim Spredzim, Inesei Kungai-Švītiņai par muzikālo noformējumu, kultūras centram un muzejam par tērpriem un prezentācijas materiāliem, direktorei Inesei Bērziņai par atbalstu, kā arī kolēgiem par atsaucību!

Projekta dalībnieki un vadītāja

«Zalkšu līgavai» spēlējot uz Pēterburgas skatuves.

Foto no personiskā arhīva.

Kā vēlēsim?

Mazsalacas novada domes vēlēšanām novadu veidojošās pašvaldības ievēlējušas Mazsalacas novada vēlēšanu komisiju, kurā no Mazsalacas ievēlēti trīs locekļi, no Skaņkalnes divi un no Ramatas un Sēļu pagastiem viens loceklis.

Vēlēšanām izveidoti četri vēlēšanu iecirkņi un apstiprinātas četras vēlēšanu iecirkņu komisijas. To atrašanās vietas ir pašreizējo pašvaldību administratīvajās teritorijās: Mazsalacā, Pērnavas ielā 4, vēlēšanu dienā 6. jūnijā Mazsalacas kultūras centrā; Skaņkalnē, Skaņkalnes pagasta telpās; Ramatā, Ramatas pagasta telpās un Sēļos, Sēļu pagasta telpās.

Iepazīties ar kandidātu sarakstiem un priekšvēlēšanu programmām pašreiz var Centrālās Vēlēšanu komisijas mājas lapā www.cvk.lv dienas — iepazīties.

Atšķirībā no Saeimas un Eiroparlamenta vēlēšanām pašvaldību vēlēšanās darbosies vēlētāju reģistrs un balsošana notiks, izmantojot vēlētāju sarakstus. Katrs vēlētājs būs reģistrēts noteiktā vēlēšanu iecirknī atbilstoši reģistrētajai dzīvesvietai. Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde katram vēlētājam uz viņa deklarētās dzīvesvietas adresi pa pastu ir izsūtījusi paziņojumu par to, kura iecirknā sarakstā iedzīvotājs ir reģistrēts.

Pašvaldību un Eiroparlamenta vēlēšanas notiek 6. jūnijā no plkst. 7.00 līdz 22.00.

Ja vēlētājs vēlēšanu dienā kādu iemeslu dēļ nevar nobalsot, to var izdarīt triju dienu laikā pirms vispārējās vēlēšanu dienas – vēlēšanu iecirknī, kurā persona ir reģistrēta vēlētāju sarakstā.

Iecirkņu darba laiks iepriekšējās balsošanas dienās ir: trešdien - no pulksten 17.00 līdz 20.00; ceturtdien - no pulksten 9.00 līdz 12.00; piektdien - no pulksten 10.00 līdz 16.00

Ja atsevišķi vēlētāji veselības stāvokļa dēļ nevar ierasties vēlēšanu telpās, iecirknā komisija, pamatojoties uz šo vēlētāju vai viņu pilnvarotas personas rakstveida iesniegumu, organizē balsošanu šo vēlētāju atrašanās vietā. Pieteikt balsošanu dzīvesvietā varēs no 27. maija.

Informāciju sagatavoja
vēlēšanu komisijas priekšsēdētāja
ILZE ŠTEINBERGA

COMENIUS projekts Itālijā

Mazsalacas vidusskolas skolēni, turpinot darbu COMENIUS projektā «WE CARE, WE LEARN, WE DO», 20. – 25. aprīlī viesojas Itālijā. Šoreiz skolēni pētīja vides faktoru ietekmi uz kultūras pieminekli – Valtenberģu muižas kungu māju. Pētījuma rezultātā bija jāzstrādā brošūra angļu valodā. Tajā tika atspoguļota kultūras pieminekļa vēsture, restaurācijas gaita, pašreizējais stāvoklis un ieteikumi pils kā arhitektūras pieminekļa saglabāšanai. Šo darbu citīgi veica 9.b klases skolēni Zane Zaķe, Helvijs Šmits un 10. klases skolēni Agne Melķe un Dāvis Vilcāns skolotāju Ineses Bērziņas un Inetas Martinsones vadībā. Itālijā jaunieši savu darbu prezentēja un iepazinās ar citu valstu (Somijas, Zviedrijas, Kipras, Francijas un Itālijas) skolēnu veikumu. Izveidotā brošūra, pielāgota skolas vajadzībām, turpmāk varēs noderēt kā labs informācijas un prezentācijas materiāls mūsu skolai. Skolēni ir iepazinuši Itālijas dabu, kultūru, sadzīvi, pabijuši Romā, skatījuši savām acīm Kolizeju un citas senas romiešu celtnes, ieguvuši mīlus draugus un uzceļuši jaunus tilts no Itālijas uz Latviju, no Poggio Mirtetto liceja «Gregorio da Catino» uz Mazsalacas vidusskolu, no sirsniņgājām itāļu ģimenēm, kurās katrs rīts tiek sākts ar mīliem sveicieniem sabūcot abus vaidziņus, uz latviešu ģimenēm mūsu mazajā un mīļajā Mazsalacā. Paldies katram, kurš līdzēja ar padomu, labu vārdu un uzmundrinājumu! Nākamā mūsu tēma ir saistīta ar Latvijā izmantotajiem alternatīvās enerģijas veidiem. Šis darbs veicams līdz novembrim, kad jādodas uz Kipru. Pie darba!

INETĀ MARTINSONE

Mazsalacas novada domes vēlēšanām iesniegti divi deputātu kandidātu saraksti.

Mazsalacas novada domes deputātu kandidātu saraksts SALACA

Nr	Vārds, Uzvārds(15)	Dzimis	Darba vieta	Amats	Izglītība
1	Gunārs Zunda	1965	Skaņkalnes pagasta padome	padomes priekšsēdētājs	augstākā
2	Edgars Grandāns	1957	SIA "Mazsalacas slimnīca"	valdes priekšsēdētājs	augstākā
3	Kārlis Rokpelnis	1960	Zemnieku saimniecība "Ūzēni"	īpašnieks	vidējā
4	Rita Gluha	1965	Ramatā pagasta padome	lauksaimniecības attīstības speciālists	augstākā
5	Vija Jaunzeme	1951	Sēļu pagasta bibliotēka	bibliotekāre	vidējā
6	Andris Lauznis	1971	SIA "X centrs"	valdes priekšsēdētājs	augstākā
7	Svetlana Vilne	1955	Ramatā pagasta padome	feldspunkta vadītāja	vidējā
8	Vilnis Kimenis	1977	SIA "Melnībieši"	grāmatvedis	pamata
9	Daiga Urbanoviča	1961	Mazsalacas vidusskola	skolotājs	augstākā
10	Valdis Kampuss	1963	Mazsalacas pilsētas dome	Skaņakalna parka tūrisma un apsaimniekošanas nodaļa	augstākā
11	Baiba Zilpauša	1957	Ramatā sākumskola	pamatizglītības skolotājs	augstākā
12	Baiba Gulbe	1963	VAS "Latvijas pasts" Sēļu nodaļa	Pasta nodalas priekšniece	vidējā
13	Dzintars Plūme	1961	Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienests	ugunsdzēsējs - glābējs	augstākā
14	Druvis Ansons	1965	VAS "Latvijas autoceļu uzturētājs" Valmieras ceļu rajons	izpilddirektors	augstākā
15	Agnese Vanaga	1973	SIA "Mazsalacas slimnīca"	ambulatorā medmāsa	vidējā

Mazsalacas novada domes deputātu kandidātu saraksts NOVADNIEKI

Nr	Vārds, Uzvārds(15)	Dzimis	Darba vieta	Amats	Izglītība
1	Inguna Liepina	1964	Ramatā pagasta padome	padomes priekšsēdētāja	augstākā
2	Zaiga Ivana	1968	Mazsalacas vidusskola	skolotāja, direktora vietniece mācību darbā	augstākā
3	Larisa Gerasimova	1964	Z/S Priedes	īpašniece	vidējā
4	Dace Mažānova	1969	SIA "Eglītes mežs"	valdes priekšsēdētāja	vidējā
5	Jānis Vidovskis	1964	SIA "Vidovska serviss"	direktors	vidējā
6	Ivars Slotiņš	1962	Z/S Birzes	īpašnieks	vidējā
7	Daina Fromberga	1957	Ramatā pagasta padome	bāriņtiesas priekšsēdētāja	augstākā
8	Inese Pidža	1958	Mazsalacas mežniecība	mežzīne	augstākā
9	Andris Sirmulis	1973	SIA "Ilekss grupa"	līdzīpašnieks	augstākā
10	Mārīte Kūrēna	1954	Ramatā sākumskola	skolotāja	augstākā
11	Vija Rozenberga	1960	Mazsalacas novada muzejs	direktore	vidējā
12	Inese Kļaviņa	1960	SIA "Ziemeļu nafta"	operaatore	vidējā
13	Aldis Ertmanis	1941	Mazsalacas Vidusskola	sporta skolotājs	augstākā
14	Guna Daugule	1940	SIA "Mazsalacas slimnīca"	renginologa asistente	vidējā
15	Valentīna Golovņa	1966	Mazsalacas vidusskola	skolotāja, psiholoģe	augstākā

Muižas nākotne tavās rokās

Nav noslēpums, ka Valtenberģu muižas kompleksa nākotne un pastarpināti arī Mazsalacas un tās iedzīvotāju labklājība pašlaik tiek svērtā svaru-kausos.

Jau pirms pāris mēnešiem firma SIA «GA INVEST» Mazsalacas pilsētas domei iesniegusi pie- teikumu ar vēlmi ilglīcīgi nomāt Valtenberģu muižas kompleksu. Firmas ieceres ir Valtenberģu muižas telpās izveidot ilgstošas sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas centru labi situētiem Latvijas un ārvalstu veciem jaudīm un invalīdiem ar fiziska rakstura traucējumiem. Tas nozīmētu būtiskas pārmaiņas pašas muižas iekšienē, pie- lāgojot tās sociālās institūcijas vajadzībām, stin- gri ievērojot Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas prasības, kā arī muižas kompleksam piederošo ēku rekonstrukciju un restaurāciju.

SIA «GA INVEST» nodarbojas ar nekustamā īpašuma projektu realizēšanu un investīciju pie- saistīšanu. Viens no firmas lielākajiem realizēta- jiem projektiem ir A-klasses biroju ēka Rīgā, Duntes ielā 11, 2007. gadā.

Aprūpes centra projekts Valtenberģu muižā plānots kā viens no pirmajiem Latvijā, kas darbo- sies tikai ar privāta kapitāla piesaistīšanu, jo valsts un pašvaldības finansiāla palīdzība netiek plānota.

O. Beķeris, Mazsalacas pilsētas mērs:

— Pašlaik ejam likumīgo ceļu, kā pašvaldībai šādos gadījumos būtu jārīkojas. Tiks rīkota sa- biedriskā apspriešana, kurā firmai «GA INVEST» pēc iespējas vairāk būs jāprezentē savas ieceres, kā arī, iespējams, tiks veikta iedzīvotāju anketē- šana, jo bez sabiedrības viedokļa mēs šādu lēmu- mu nevaram pieņemt.

Par Valtenberģu muižas nākotni gan vairs ne- lems šīs deputātu sasaukums, bet gan jau jaunā Mazsalacas novada dome. Neslēpu — lēmuma pieņemšanu apzināti nesteidzinu un pat novilcinu,

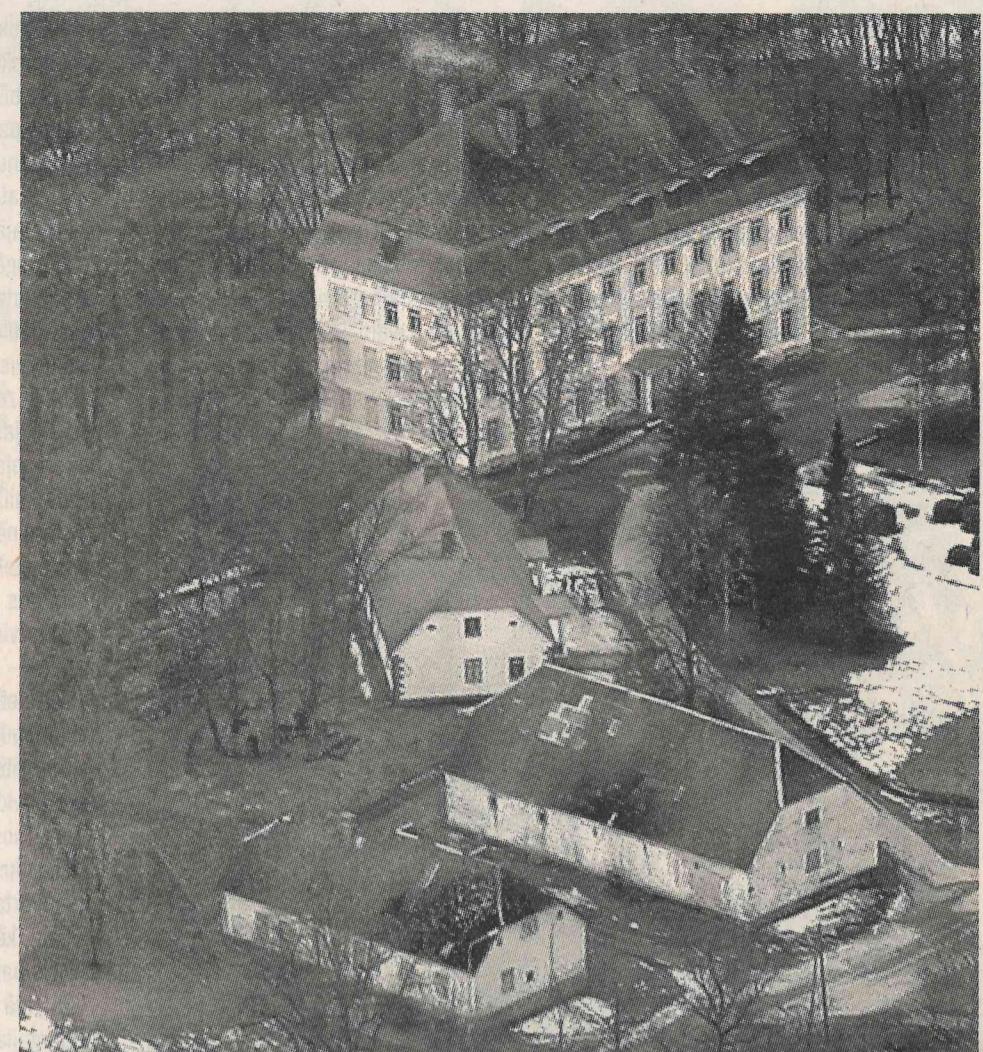
jo šī ir tāda lieta, par ko tiks lauzts vēl daudz šķē- pu. Diemžēl jau tagad esmu dzirdējis runas, ka Ši- nī sfērā man būtu kādas privātas intereses. Tā tas nav, un satraukums, ka šī būtu kāda «melnā» lie- ta, manuprāt, ir nevietā, jo nomnieka plāni attie- cībā uz Mazsalacu un muižu ir ilgtermiņa.

Tomēr jaunajiem deputātiem būs jālej, vai tas Mazsalacai ir vajadzīgs. Personīgi uzskatu, ka tagadējā situācijā, kā arī tajā, kāda tā būs pēc jū- lija, galvenā problēma būs bezdarbs un jaunu darba vietu atrašana. Un šī nu ir tā situācija, kas Mazsalacai piesaistīs naudu nodokļu formā, tur- klāt arī radīs 25 — 30 jaunas, labi apmaksātas darbavietas, kas šajā laikā nav mazsvārigi. Es šā- jā projektā saskatu vēl kādu plusu: uzlabosies Skaņā kalna potences, tā vārds caur rehabilitācijas centra apmeklētājiem tiks intensīvāk popula- rizēts un nests pasaulei, jo iemītnieki un viņu ap- ciemotāji drīzāk būs ārzemju nekā latviešu tautī- bas, jo, vēlreiz uzsveru — rehabilitācijas centra mērķauditorija būs labi situēti cilvēki.

— Ja novada domes lēmums nākotnē dos zaļo gaismu SIA «GA INVEST», kas notiks ar to Mazsalacas vidusskolas daju, kas izvietota Valtenberģu muižā?

— Valtenberģu muižas vārds Mazsalacai kā brends tiks saglabāts, un par brenda, ēkas un ze- mes nomu firma maksās nomas naudu. Domāju, ka šī nauda noteiktī varētu kalpot kā atspaidi skolas jaunākās ēkas pielāgošanai un sakārtoša- nai, lai ēkā satilpinātu 1.- 4. klases. Tas ir iespē- jams, jo jaunā skolas ēka ir celta 500 bērniem, ta- gad pa abām skolām kopā ir ap 400 bērnu. Domā- ju, ka vajadzētu arī lemt, lai skolai no firmas tiktu novirzīti līdzekļi arī ilgtermiņā.

Tomēr pats galvenais ieguvums būs Valtenber- ģu muižas un arī tai piederošo ēku (arī jau daudzu prātos «norakstītā» zirgu stalla) sakārtošana, restaurešana un saglabāšana nākamajām paau- dzīm, jo tādās naudas pašvaldībai nav un nebūs vēl ilgi. Jau tagad muižas ēkai steidzami nepiecie-

Valtenberģu muižu, iespējams, gaida pārmaiņām pilna nākotne. Gaisa foto no SIA «GA INVEST».

šami dažādi remontdarbi, kas prasa lielus ieguldī- jumus.

Protams, nākamās domes uzdevums būs iz- strādāt līoti labu līgumu ar nosacījumiem, lai projekts, reiz iesākts, tiktu arī novests līdz galam, ne- vis pamests.

Jau tuvākajā nākotnē paredzēta sabiedriskā apspriešana, kur ikviens interesents varēs tikties ar projekta vadītājiem, iepazīties ar prezentācijas materiāliem un uzdot visus interesējošos jautāju- mus gan SIA «GA INVEST» pārstāvjiem, gan Maz- salacas domes pārstāvjiem.

Ordeni dotu panēsāt daudziem

(Turpinājums no 1. lpp.)

Viņš man bija milzīgs draiskulis un pat vēl vairāk, bet tai pašā laikā uz darbiem neskubi- nām. Atceros, kā viņš ieradās Mazsalacā ar ko- feriemi tai brīdi, kad mans kalpotājs asarām acīs skaidroja, ka viņam bailes, viņš nemākot ar zirgu braukt; vajadzēja malku aizvest līdz mākslas austuvei bijušās pagastmājas telpās. Kultūras namam tolaik pašam malkas šķūņa nebija. Bet Ints, pat vēl neiepazīstinājis ar sevi, uzlecz uz ra- gavām un saka: direktor, es māku ar zirgu braukt, es jums to malku turp aizgādāšu! Nu kā lai ne- priecājas par tādu puisi? Tūlīt manas simptātijas

bija viņa pusē. Viņš arī uztaisīja pirmo diskotēku Mazsalacā tajos gados.

Kopā pa šiem gadiem pie manis ir praktizēju- shies kādi 135 studenti, un es līoti priecājos, ka arī Dace Jurka šo darbu turpina.

— Kā jūs redzat Mazsalacas kultūras attī- tību turpmākajos gados?

— Pirmkārt, nevajadzētu kliegt un klaigāt. Pro- tams, ka grūtības ir, bet vajadzētu katram pašam padomāt, ko var darīt. Ir tādi cilvēki, kas saprot, ka tas, ko mēs darām, ir pilsētai, novadam, mūsu latviskai identitātei. Katrā dzīmtā, pamatu pama- tos ir milzīgs latviskums. Dažos atkal ir milzīgs

cilvēciskais potenciāls... bet viena daļa sabiedrī- bas ir tīk līoti materializējusies, ka nedomā par šo garīgo pusi. Tāpēc nākotnē kultūra tomēr vairāk jāvirza garīgumā. Dzījumā. Nedrīkst aizlaist postā arī draudzību ar igauņiem — es esmu par pārrobežu projektu ātru atjaunošanu. Mēs šo draudzību kopā vairāk nekā 40 gadus — ar Kilingi-Nemmi, Pērnava kultūras namu.

Lieta, kas bija, bet kuras vairs nav, ir interešu klubī. Atceros, ka pie mums kino draugu klubu vadīt brauca Girts Dzenītis — sākumā gan rūca, ka neesot honorāra, bet vēlāk viņam pašam tā iepa- tikās! Vienmēr viņam bija līdzīgi jaunākā filma, pēc

tam viņš vadīja padziņātas kino sarunas. Tāpat arī Ansis Epnars, kas nekad mums neatteicīga.

Es domāju, ka daudz vairāk lietu varētu padā- rīt, ja būtu lielāks sabiedrības un deputātu at- balsts. Tomēr nekad nav tā īsti bijis, kad es nebūtu tikusi atbalstītu — un par to vislielākais paldies!

Paldies gribu teikt arī visiem ideju un kultūras pasākumu atbalstītājiem, dzimtu gimenēm, kā arī Mazsalacas, Skāņkalnes un Ramatas pašvaldī- bām. Uzskatu, ka to ordeni esam pelnījuši kopā — visi tie pašaizlīdzīgie un atsaucīgie novada un Ziemeļvidzemes laudis, ar kuriem man ir bijis tas gods tikties un sadarboties.

Latviešu tautasdziesmas viesojas Vācijā

Jau otro gadu Mazsalacas vidussko- lā Austra Graša vadībā darbojas folklo- ras pulciņš. To apmeklē ne tikai skolēni, bet arī skolotājas un skolas darbinieki. Tieši tas ir labi, ka kopā esam dažādas paaudzes. Žēl tikai, ka no puišu puses nav atsaucības, jo pilnvērtīgam dziesmu repertuāram ir vajadzīgas tieši puišu balsis. Katru mēnginājumu gaidām ar lie- lu nepacietību, jo tie taču notiek pie Austra «Ģendertos». Mēs ne tikai die- dam, bet arī iegūstam zināšanas par gadskārtu dziesmu saturu būtību. Aus- tra zināšanas ir neizsmēlamas, un tās viņš dāsnī sniedz pulciņa dalībniekiem. Sevišķi viņš priečājas, ja jauniešos ir ra- dīta interese par folkloru.

Šajā pavasarī mēs saņēmām no Austra īpašu dāvanu — ceļojumu uz Vā- ciju. Tas, ko redzējām un dzirdējām, ir nenovērtējams ieguvums. Austris parū- pejas par visu: lidojuma biljetēm, nakts-

mājām, ekskursijām un maltīti. Žēl tikai, ka aktīvākajai pulciņa dalībnieci, sko- las direktorei Inesei Bērziņai nesanāca šoreiz būt kopā ar mums, bet viņa gādā- ja par apdrošināšanu un pilnvarām mei- tenēm.

Daudziem šis bija pirmais lidojuma pārdzīvojums mūžā. Mēs traucāmies pretim pavasarim un jau pēc divām stundām raudzījāmies ziedošajās magnolijs, ābelēs, kīršos, cerījos un rododendros, baudījām to reibinošo smaržu. Mūs sagaidīja pārsteigums pēc pārstei- guma. Kā pirmo baudījām ziedošo Nī- derlandi, tad, nedaudz izbraucot Beļģiju, devāmies uz pirmajām naktsmājām Anabergā — klusā, viesmīlīgā latviešu īpašumā, kur dzīvo Bonnā studējošie jaunieši. Bonnā mēs apmeklējām uni- versitāti, kurā ilgus gadus latviešu un lietuviešu valodu mācīja Austris Grasis. Apskatījām telpas, kurās Austris strādā-

Folkloras kopas «Rāmsalaca» dalībnieki Freiburgā, turienes latviešu mītnē «Bērzaine».

jis: darba kabinetu, auditorijas, plašo bibliotēku.

Vēl viena sirsniņa mājvieta mūs sa- gaidīja Bērzainē, kas atrodas krāšņā pil- sētā Freiburgā netālu no Francijas robe-

žas. Šeit ir burvīgi — kalnains apvidus, miers, klusums un putnu balsis. Pēc ko- pīgi baudītajām maltītēm notika vakarē- šana ar dziesmām un jaukām sarunām. Katru rītu pēc brokastīm devāmies pre-

tim nezināmajam, jo Austris vēlējās mūs pārsteigt. Te mēs nokļuvām pie Titizē ezera netālu no Šveices robežas, te bau- dījām fantastisku ūdenskrītumu Šveicē. Īpaši interesanta bija kāda sena vidus- laiku pilsētiņa Francijā. Bet pats nozīmī- gākais, ko redzējām, bija baznīcas. Tās nu ir Austra mīlākās vietas, ko rādīt un stāstīt, jo baznīcas viisspīgtāk var bau- dīt kultūrvēsturi un iepazīties ar dažādu gadsimtu arhitektūras stiliem. Tas bija līoti interesanti un sevišķi noderīgi jaunajai paaudzei.

Atpakaļ uz Anabergu devāmies gar Bodenes ezeru. Dabas skati bija neap- rakstāmi skaisti. Vēl viena skaista diena tika pavadīta Mozeles vīna ieļējā. Dienas aizvadījām kā sapnī. Nu atkal mums ir jauns spars dziedāšanai un nākošajam braucienam uz Zviedriju rudeni!

DAINA ANSONE

Nūjojam pretim pavasarim

Arvien populārāka kļūst aktīvā atpūta Latvijai samērā jaunā formā — nūjošanā.

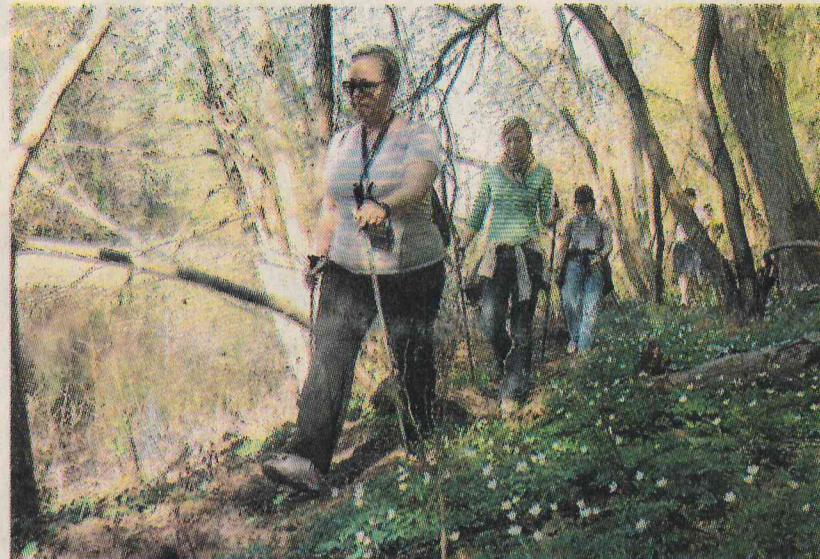
Sis aktīvās atpūtas veids nu jau labu laiciņu kā sasniedzis arī Mazsalacu — nūjotāji Skaņā kalna dabas takās un arī pilsētā manāmī arvien biežāk. Tā 2. maijā priečīgi «nonūjots» arī pirmais kopīgais pasākums Šaipusē: pārgājiens pa jauno tūristu taku no «Puņumutēm» līdz Skaņajam kalnam.

Nūjošanas pārgājienu organizēja Rita Gluha un SIA «BeaActive» ar nūjošanas

instruktori Santu Paegli, kas vadīja vairāk nekā trīsdesmit nūjotāju lielo pulku pārgājiņā. Daļa nūjotāju bija Mazsalacas un apkārtējo pagastu jaudis, daļa — nūjošanas entuziasti no visas Vidzemes.

Santas Paegles vadībā iesācējiem bija iespēja apgūt vienkāršo, bet svarīgo nūjošanas tehniku, arī ekipējums — nūjas tika ikvienam, kam tās bija nepieciešamas. Pa ceļam jautribai un izklaidēi instruktore organizēja dažādus trikus un vingrinājumus ar nūjām.

Pārējais, bet ne mazsvārigākais — pudele ūdens, pusdiemmaiže, mundrs

Nūjotāji Skaņā kalna takās.

garastāvoklis un vēlēšanās dotois dabā gan bija ikvienam pašam jāsarūpē. Kas gan var būt jaukāks par veselīgu izkustēšanos pavasarīgā mežā ar svaigu gaisu, brišanu cauri balti ziliem vizbuli celiem un atpūtas brīzos lūkošanos Salacas rāmajā plūdumā?

Arī pagājušajā gadā jaunatklātā Dauģēnu pastaigu taka Ramata — Skaņakalns patīkami pārsteidza ar tās daudzveidību visā tās garumā (ap 10 km).

Takā zem gājēja kājām gludi meža celiņi mijas ar stāvu nogāžu pievarēšanu, pa ceļam priesēst un kājas atpūtināt aicina milži — dižakmeņi, eksotikai un azartam neiztrūkst arī pa dubļu lāmai un upes pieteku šķērsošanai. Tomēr visur ir padomāts par takas minēju ērtību, stāvākajās vietās izveidojot trepītes, slāpjākajās — tiltiņus. Dzīlāk ieelpot aicina priežu mežs, un florā daudzveidību izbaudīt sauc purva stūris, pār kuru gādīgi uzsbūvēta plata un ērta laipa. Savu tuvāko apvidu iepazīt aicina senas māju vietas, noslēpumaini akmens krāvumi Salacas krastā, klintis, alas, plašas pļavas un ēertas tūristu atpūtas vietas upes tuvumā, kur notiesāt savu pusdiemmaiži un acis pamietot ar skaisto ainavu.

Ja šajā bīdī arī tev gribas celties un iet pārgājiņā, tad zini — tas viss tevi projām tur gaida!

Uz zemes tomēr jaukāk

Kā Iai tiek no jēra ādas laukā? R. Blaumanis, «Velnīji», Ramatas sākumskolas teātris «Pasaciņa».

Nedēļā pirms Mātes dienas Mazsalacas kultūras centrā ar lugu «Velnīji» (pēc R. Blaumaņa stāsta motīviem) viesojās Ramatas sākumskolas teātris «Pasaciņa». Lucas režisore ir Baiba Zilpauša, muzikālais aranžējums — Solvitas Sermas ziņā.

Lugu noskatīties bija ieradušies gan bērnudārza, gan pirmo klašu bērni, kas izrādi noskatījās ar vislielāko uzmanību.

Ramatas sākumskolas teātris «Pasaciņa» bija uzdevumu aug-

tumos. Teksts plūda raiti, sadzīdami un skanīgi, un bērni, šķiet, ar vislielāko atbildību bija iejutušies savos tēlos. Arī lugas ideja — par nedarbu darīšanu, no kuriem — ja vien cilvēks ir labs, beigās labas lietas vien sanāk, bija pat mazākajiem bērniem saprotama, un kur nu vēl atziņa, ka uz zemes, pie cilvēkiem ir daudz jaukāk nekā ellē, kur tas sliktais vien. Tomēr vislielākā atzinība, protams, bija mazo skatītāju aplausi un atzinums — patika!

TAUTAS KALPI

MAREKS BĒRZIŅŠ, Z/S «LOJAS»

— Kas jūs motivēja deputātu darbam?

— Kandidēt vēlēšanās pirms četriem gadiem mani uzaicināja Ojārs Beķeris un tā kā tajā bīdī man bija vairāk laika, tikko biju beidzis studijas un arī darba vietā viss bija sakārtots, nolēmu, ka pamēģināšu. Ja tauta būs tā lēmusi, tad darīšu, ko varēšu, un galu galā — arī lauk-saimniecības intereses kādam ir jāaicīstā. Pirmajā sēdē nogaidoši vēroju — kā būs, jo tomēr no diviem sarakstiem deputāti ievēlēti. Arī priekšvēlēšanu peripetijas bija dažadas. Uz to, protams, tagad varam skatīties tikai ar humoru, bet kopumā sastrādājāmies un kopīgu mērķi atradām jau pirmajās sēdēs. Deputātu sastāvs, manuprāt, bija izvēlēts joti veiksīgs un cīņas par pozīciju nav bijušas ne mirkli. Visi strādājām vienam mērķim: lai pilsētā būtu labāk. Varbūt pateicoties tam, ka Mazsalacā vēl nav partiju sistēmas dalījuma; iespējams, tad situācija būtu krietni citādāka.

Domas un idejas virzīt nekad nav bijis sevišķi sarežģīti, jo visi deputāti ir skatījies «vienā virzienā». Pavisam retu reizi kāds ir balsojis «pret» vai atturējies — tā sacīt — parādījušās sīkas demokrātijas pažīmes. Arī tam, ka deputātu rindās esmu jaunākais, nekad nav bijis nekādas nozīmes.

— Personīgais ieguldījums Mazsalacas izaugsmē?

— Kad notiek mežu izsoles, parasti visi skatās uz mani (smejas). Tur parasti ir kā brokeru biržas, un arī es vienmēr esmu centies cenu noteikt tā, lai pilsētai tiek vairāk, gandrīz uz robežas — aizies vai neaizies, bet parasti viess ir gājis gludi. Tā tāda nianse, bet pārējais viess jau ir kopīgs darbs. Vienmēr esmu centies straujāk vilkt uz priekšu pārmaiņās — uz jaunākām lietām. Daž-

reiz, protams, mans jaunības maksimālisms ir jāpiebremzē, bet to tad arī vecākie kolēgi lēnām un ar argumentiem ir pierādījuši.

— Neveiksmes, nepadarītās?

— Man liekas, ka ūdens un kanalizācijas projekts ir saīdzinoši nepilnīgs. Par to gan atbildību nevajadzētu uzņemties Mazsalacas domes deputātiem, jo lielāko daļu projekta lietas kārtotā ministrijas eksperti un projektētāju firmas. Tagad, redzot šīs joti nopietnās kredītais Mazsalacai uz ilgiem gadiem, saprotu, ka patiesībā šīs modelis nav īsti funkcionējošs. Nepilnības apjautām tikai tad, kad sākās būvniecība. Projektu apstiprināšanas gaitā, kad mums uz galda nolika piecus vai sešus lielus, biezus sējumus ar projekta izbūvi visos līmenos, īsti nebija iespējams aptvert projektu smalki un konkrēti detaļās.

Tā nu sanāca paradoxs, ka pa dažām ielām iestikai kanalizācija, bet ūdens ne, un otrādi. Sākumā uzstādījums bija, lai katrs mazsalacietis varētu pieslēgties pie kopējā kanalizācijas un ūdensvada. Tomēr vēlāk izrādījās, ka pieslēgties pie sistēmas varēs tikai daļa iedzīvotāju, un šī ir tikai pirmā projekta kārta. Godīgi sakot, reālā skatāmā nākotnē es neredzu, kad varētu notikt projekta otrā kārta, jo situācija pilsētas un valsts budžetā ir tik joti mainījusies, ka prognozēt ko ir joti grūti. Tomēr es īsti nekad sev dzīvē nepārmetu šādas vai cita veida kļūdas, jo tanā bīdī tas acīmredzot bija vienīgais pareizais lēmums. Pēc kara jau visi gudri jeb, kā krievi saka, pēc cīņas ar kulkiem nevīcinās.

Protams, noteikti ir bijušas lietas, kuras varētu darīt savādāk, bet pamatā visu esam darījuši pareizi, pārdomāti un nekādas lielas kļūdas nav pieļautas.

— Vai vari atcerēties kādu priekšvēlēšanu solījumu, kas ir vai tieši otrādi — nav izpildīts?

Man priekšvēlēšanu solījums ir bijis tikai viens — ka es godprātīgi strādāšu Mazsalacas labā. Un to es, manuprāt, arī esmu izpildījis. Ja go-

dīgi, tā konkrēti vairs nevienu priekšvēlēšanu solījumu neatceros. Bet jaunas darbavietas ir radītas — pats esmu dubultojis savā uzņēmumā strādājošo skaitu, domāju, ka, nākotnē paplašinoties, radīsies vajadzība vēl pēc darba rokām.

Cik vien tas bija mūsu spēkos, centāmies bremzēt jauniešu aizplūšanu no Mazsalacas. Ja līdzekļi budžetā atlāva, novirzījām tos izglītībai, pirmsskolai, mūzikas un mākslas skolai, laba sadarbība bija ar Skaņkalnes pagastu.

Kas vēl attiecas uz darbavietām — vienmēr esmu teicis, ka pilsētā ir jācēsas attīstīt kādu ražošanu, tad arī visai pilsētai būs labāk. Atcerēsimies Mazsalacu pirms gadiem divdesmit, kad te bija trīs samērā lieli ražojoši uzņēmumi, nemaz nerunājot par spēcīgiem kolhoziem visapkārt. Tad strādājošo īpatsvars bija stipri lielāks. Sie cilvēki ir novecojuši, uzņēmīgākā — aizklūduši kur kurais, un tagad mēs esam tur, kur esam. Tāds parazītpagasts, kas iztieku no tā, kas paliek pāri Rīgai un citām lielākām pilsētām, kas mums šo iztikas minimumu atmet. Bet vajadzētu otrādi, ka budžeta bāzi veidotu iedzīvotāju ienākuma nodoklis, kuru «barotu» normāls skaits darbavietu.

Diemžēl arī jaunajam sasaikumam tagad būs citu darbu un krenku gana — jo valsts nav uzrakstījusi rokasgrāmatu «Kā veiksmīgi un viegli pāriet no pagasta novadā». Katrā minūtē būs svarīga un katram lēnumam jābūt nekļūdīgam. Nebūs laika nodarboties ar populismu, mundiera pogu spodrināšanu un karjeras lietām, jo naudas ir tik, cik ir, bet problēmu — vairāk nekā vajag.

— Tavs nākotnes redzējums Mazsalacai.

— Ir pamatlīdas, kas Mazsalacai ir jānotur: skola, bērnudārzs, slimīnica. Jaunieši ir jānotur, jo vairākas reizes ir izskanējušas bažas par to, vai vidusskolai būt vai ne. Pašlaik gan atkal situācija jauniešu vidū ir uzlabojusies.

Nākamajiem deputātiem nopietni būs jādomā, jāstrādā un jāmeklē jauni veidi, kā Mazsalaca izveidot uzņēmumus, varbūt piesaistīt investitorus. Te ir joti ierobežoti resursi — gan cilvēku,

gan izejvielu ziņā, bet tā ir vienīgā iespēja, kā izkulties no šī purva. Cītādi pēc divdesmit gadiem, kā Andris Lauznis teica, dome pildīs apbedīšanas biroja funkciju. Arī sociālajiem pabalstiem pilsētai aiziet milzīga summa un ne tikai veciem un slimiem cilvēkiem vien, bet arī darbaspejīgā vecuma iedzīvotājiem. Tāpēc mēs šogad esam maiņuši šo pabalstu saņemšanas kārtību un, lai mazliet izsījātu kontingentu, kas grib saņemt pabalstu «tāpat vien», liekam viņiem arī mazliet pastrādāt. Jo nav noslēpums, ka Mazsalacā ir cilvēki, kas nekad nav strādājuši un arī neplāno to darīt, uzskatot, ka valsts un pašvaldības galvenā funkcija ir uzturēt viņus un viņu atvases. Diemžēl arī viņu nākamā paaudze domā tāpat, un viņu atraošanās spēja ir apskauzama. Varbūt skan mazliet skarbi, bet tā nu tas ir.

Nākamajās vēlēšanās nekandidēšu, jo man šķiet, ka novadam no manis būs lielāka jēga kā no uzņēmēja. Cītīšos attīstīt savu uzņēmumu, radīt jaunas darbavietas. Arī deputāta darbībai man sevišķi daudz laika nesanāk veltīt, jo pamatdarbs man ir lauksaimniecībā. Tā kā pavasari un rudenī šajā nozarē ir sevišķi pārslagoti, katra sēde, kas notiek un bieži vien ievēlētās trīs vai pat pieci stundu garumā, man nozīmē simtiem latu zaudējumu, ja šajā laikā nevaru būt uz lauku un tur strādāt.

Ojārs Beķeris, Mazsalacas pilsētas mērs:

— Mareks Bērziņš ir vērts uz jaunām inovatīvām idejām, labi orientējas zemnieku jautājumos un lauksaimniecības situācijā gan Mazsalacā, gan arī valsts mērogā. Manuprāt, viens no perspektīvākajiem jaunajiem zemniekiem mūsu pusē. Diezgan aizņemts kā uzņēmējs, tāpēc mazāk iznācis pievērsties deputāta darbam. Arī kultūras pasākumus apmeklē nelabprāt, aizbildinoties ar darbiem, — to var saprast.

Domē strādā finanšu un tautsaimniecības, kā arī izglītības, sporta un kultūras komitejā, viņam piemīt diezgan pareizs un objektīvs uzņēmēja piegājiens visu lietu vērtēšanā.